

ALBINA ȘI PAIANJENUL

Era odată o femeie și avea doi copii, un băiat și-o fată. Copiii au plecat amândoi în lume să-și caute de lucru, pentru că mama lor n-avea putere să-i ție.

Băiatul a intrat învățacel la un țesător de pînză, iar fata căra petre pentru zidarii care făceau casă.

După cîtăva vreme, mama lor s-a îmbolnăvit de moarte și-a rugat pe un om din satul ei să ducă veste copiilor.

Omul, după mult umblet prin lume, a găsit pe băiat și pe fată. Băiatul era tocmai la războiul de țesut și, cînd i-a spus omul de ce-a venit, băiatul răspunse : „Eu ce să-i fac ! Las' să moară că e bătrînă și i-a sosit ceasul. Eu nu pot să plec, că prea am mult de lucru.“ Și a rămas băiatul tot la război, și-a țesut mai departe și n-a plecat.

Pe fată a găsit-o omul suind schelele cu petre în poala hainei. Și cînd i-a spus omul de ce-a venit, fata a lăsat petrele jos și a început să plîngă și a plecat tot într-un suflet spre casă.

Mamă-sa cînd a văzut-o s-a ridicat din pat și de multă bucurie i s-a limpezit sufletul, dar s-a făcut neagră de supărare cînd i-au spus că băiatul n-a vrut să vie. A luat capul fetei între mîni și a sărutat-o pe frunte și-a zis : „Măcar că el a uitat de mine tocmai în ceasul morții mele, eu vă iubesc deopotrivă p-amîndoi ! Îl iubesc și-l iert dac-a făcut el cu asta vrun păcat, să-l judece Dumnezeu, că e drept și puternic și judecata lui e fără greșală !“ Așa a zis biata mamă, apoi și-a lăsat capul pe căpătii și-a închis ochii și-a murit.

Și în clipita aceea fata s-a făcut albină, iar băiatul păianjen. Și de-atunci păianjenul trăiește singur, vecinic singur, fără frați și surori și fără părinți. El fuge de lumină și vecinic își țesă pînza prin locuri întunecoase, și e tot posomorît și supărat, iar oamenii îl urgisesc și oriunde îl află, îi strică pînza și pe el îl fugăresc și-l omoară.

Dar albina de-atunci e veselă și toată ziua zboară de pe-o floare pe alta, și trăiește cu părinții ei și cu frații, și cu surorile la un loc. Iar oamenii o iubesc și o văd cu drag, căci ea cu toți împărtășește ceea ce adună, și tuturor le dă din mierea ei. Iar casa ei e fagurul cel galben ca soarele, și din ceara albinelor fac creștinii luminările, pe cari le aprind în ceasul morții și le pun să lumineze sub icoana Maicii Domnului.